

μητον χάριν της· ἀλλ' αἴρνης ἐπρότεινε τὸ δουτειδὲς ῥύγχος του κυνοκέφαλός τις τῆς Αἰγύπτου Θεός, καὶ ἤξιον εὐλάβειαν ἢ αὐττῆρά καὶ ἀκίνητός του μεγαλειότης. Συγχρόνως ὁμως ἀλλαχόθεν ἀνέπτυστον ἐμπρός μου τὰς ἐκτεθλυμένες καὶ ἀσταπρεπεῖς καλλόνας των, αἱ τῆς Λυκίας γλυφαί, αἱ νέαι αὐταὶ κατακτῆσαι τῆς ἐπιστήμης, καὶ τὰς ἐντυπώσεις αὐτῶν συνετάραττον πάλιν αἱ μυριάδες τῶν κεραμογράφων ζωδίων, περιτοιχίζουσαι με εἰς φανταστὸν καὶ παμποίκιλον ὄμιλον, παντοίως σχηματιζόμεναι, πομπὰς στέλλουσαι, ἢ θυσίας τελοῦσαι, ἢ παραφόρους ὀρχούμεναι κόρδακας, ἐν ᾧ αὐτὰς πάλιν ἐξεδίωκε σοβαρὰ συνέλευσις χρυσοτύπων καὶ ἀργυροτύπων βασιλέων, ἢ πόλεων σεμνυνομένων ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ των. Ὡς εἰς ἀεικίνητον καλλιδοσκόπιον αἱ εἰκόνες αὐταὶ περιδινούντο εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀντιδιωκόμεναι, καὶ ἀλλήως καταστρεφόμεναι, ἐντείνουσαι δ' αὐτὴν εἰς ἀόριστον καὶ ὑπέρτατον αἴσθημα θαυμασμοῦ.

Διότι τῶ ὄντι διὰ τοὺς ἐκτιμῶντας τὴν ἀνακάλυψιν νέας τέχνης, τὴν εὐρεσιν μνημείων μαρτυρούντων περὶ τῆς τύχης ἐνός τῶν μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἴσως μελλόντων νὰ διηγηθῶσιν ἐν τὸς ἐλίγου ὀλοκλήρον τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἀσίας, δι' ἐκείνους αἱ Ἀσσυριακαὶ αὐταὶ ἀρχαιότητες εἶναι θησαυρὸς ἀληθῆς.

Ὡς γνωστὸν (1), ἐνῶ κατ' ἐξήγησιν ἢ ἴσως καὶ παρεξήγησιν τῶν προφητῶν ἐπιστεύετο ὅτι τῆς ἀρχαίας Νινευὸς οὐδὲ ἶχνος σώζει ἡ γῆ, ὁ ἐν Βαγδάτῃ Γάλλος πρόξενος Βόττας ἀνεκάλυψεν αἴρνης παρὰ τὸν Τίγγριν, κατὰ τὴν θέσιν Μουσεὺλ, ἣς πλησίον ὑπάρχει καὶ χωρίον διατηροῦν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νινιέ διεφθαρμένον τὸ τῆς ἀρχαίας πρωτεύουσας τῶν Ἀσσυρίων, μέγιστα ἐρείπια ἐκείνης τῆς πόλεως, καὶ ἀδράς λαβῶν τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ χορηγίας, καὶ καλλιτεχνῶν ἐπικουρίαν, ἐνήργησε μεγάλας ἀνασκαφάς, καὶ ἐπεμψεν εἰς Παρίσια θαυμάσια ἀγνώστου γλυπτικῆς ἔργα, εἰς ἃ προθύμως ἀνε-

Σχ. 1. Ἀνθρωποκέφαλος ταῦρος.

διὰ τοῦτο ἀθειῶν ἦν σοὶ εἶχον δώσει ὑπότχῃσιν νὰ σοὶ περιγράψω ὅλον τὸν ναὸν τοῦτον ἐν ᾧ λατρεύουσι οἱ Βρεταννοὶ, καὶ μετ' αὐτῶν ὅλη ἡ οἰκουμένη τὴν ἀρχαίαν μεγαλοφυίαν, περιορίζομαι εἰς ἓν μέρος αὐτοῦ, ἢ καὶ ἀρχομαι πρὸς τὸ πρὸν ἀφ' ἐνός μέρους, καὶ τούτου τοῦ κατωτέρου, τῆς ὑπογείου αἰθούσης, ἔπου εἰσὶ κατατεθειμέναι αἱ Ἀσσυριακαὶ γλυφαί.

Καὶ ἡ μὲν αἰθουσα οὐδὲν ἔχει περιγραφῆς ἄξιον ἐξ ἐναντίας μάλιστα τοῖον ἀκόσμητος εἶναι καὶ εὐτελής, ὥστε ἂν δὲν πρέπη νὰ θεωρηθῇ ὡς προσωρινὴ μόνον ἀποθήκη, ἐλέγχει πολλὴν τὴν ἀπειροκαλίαν τῶν εἰς τοιοῦτον ὑπόγειον ἀχυρῶνα θάψαντας θησαυροὺς ἀνεκτιμῆτους.

πετάσθησαν αἱ πύλαι τῶν μεγαλοκρεπῶν αἰθουσῶν τοῦ Λουβέρου.

Πρὸς αὐτὸν ἀντιφιλοτιμούμενος ὁ Ἀγγλος συνταγματάρχης Λαυῆρδος, ἐξήγησεν ἀπὸ τὴν Ἀσσυρίαν τὴν μερίδα τῆς πατρίδος του, καὶ εἰς ἄλλην τινὰ θέσιν, βορειότερον τοῦ Μουσεὺλ, εὗρεν ἄλλα ἐρείπια ἐπίσης πολυτελῆ, καὶ μεγαλητέραν μάλιστα παρέχοντα λείαν θαυμάτων τῆς ἀγνώστου τέχνης ἐκείνης, καὶ ἐπειδὴ ἡ πατρίς αὐτοῦ ἦν ἐλευθέρα περισπασμῶν καὶ στάσεων, καὶ ἴσως ἀνεπιτηδεῖα μὲν ν' ἀπολαύτῃ δημο-

[1] Ἰβ. καὶ Πανδῶρ. Φυλλ. Γ'.